

Kaderin 10 Kanunu

Nureddin Yıldız'ın 31.01.2021 tarihli (406.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِیْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz mümin kardeşlerim,

Şu dünya, üzerine basan herkesi, binlerce seneden beri hiçbir şekilde rahat ettirmediği ve muhakkak altına aldığı, kimsenin bu dünyada istediği gibi ve dilediği kadar kalamadığı gerçeğini en ciddi gerçek olarak gördüğü hâlde insanoğlunun, dünyada hükümrân olabileceğini ve dünyaya sahiplik edebileceğini zannetmesi şaşılacak bir şey değil midir?

Hadi büyük devletler, şirketler, holdingler bir yerlerin onlara ait olduğunu söyleyip buna inandılar diyelim. Fakat sade bir Müslüman, üç-beş dönüm arazisi ya da sabit bir geliri var diye dünyada istediği gibi yaşayabileceğini, ne isterse yapmaya hak sahibi olduğunu nasıl zannedebilir? İnsan böyle bir oyalanmaya nasıl aldanabilir? Kâfirin nereye geldiği, nereye gideceği bilgisinin olmaması itibarıyla böyle davranmasını normal karşıladık diyelim; ancak müminin hayatında Allah, Kur'an, peygamber, şariat kavramlarının varlığına rağmen böyle bir anlayış nasıl nefes alabilir?

Bu olabilirse Allah'a, ahiret gününe, dünyanın faniliğine dair imanımız nereden gerçek sayılabilir?

Kardeşlerim,

Şu dünya, Allah'ındır. Biz de Allah'a aitiz. "İnnâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" (Allah'tan geldik, Allah'a gidiyoruz) bu demektir. Bizim ne evimizde ne de başka bir yerde, istediğimiz gibi geçirebileceğimiz bir sözümüz esasen yoktur. Asarım, keserim diyoruz ama daha o cümleyi bitirebilmemizin, nefesimizi tamamlayabileceğimizin garantisi yoktur. Söz, Allah'ın sözüdür. Mülk de Allah'ındır. Kanun onundur. Bizimse kulluk etmek, sabretmek ve cenneti kazanmaya çalışmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktur.

Şu dünyada, insan olarak bizim üzerimizde ve yaşadığımız dünyada, dünyanın da içinde bulunduğu büyük evrende tek söz sahibi Allah'tır. Bizim için geçerli olan da onun kaderinin kanunlarıdır.

Dünya git gide insan hakları, hayvan hakları, sosyal devlet gibi insanı abartıp şımartmaya müsait kavramların yoğun biçimde kullanıldığı bir yer hâline gelmektedir. Herkes bu kavramlar etrafında düşünülen 'hak' temelli bir anlayışla zihnini şekillendirmektedir. Hürriyet, dokunulmazlık, demokrasi etrafındaki zihniyet anlayışına herkes o kadar inanmış durumdadır ki neticede devletim olmasa da bir mahallenin kenarında, zemin kat bir evde yaşıyor olan da dünyanın sahibi benim ve ben düşünmedikçe bir şey olmaz zannedecek hâle gelmiştir. Hâlbuki gözümüzle de gördük ki ilâhî bölümü şöyle dursun, vatandaşı kutsal sayıp haklarını yücelten, ne derse oluvereceğini aşıl原因an şişirmeler ne üçüncü dünya ülkelerinde ne de kalkınmış modern devletler için geçerli bir durum değildir. Aslında böyle bir şey realitede yoktur. Vatandaş yalnızca vergi vermekle yükümlü sayılmakta ve bir şeyi istemediğine dair sesini azıcık yükseltse hapis hane beğenmek zorunda kalmaktadır.

İnsanı yücelten şişirmelerin tam anlamıyla balon olduğu, aslında herkesin kendinden başkalarını yok kabul ettiği ayan beyan görüldüğü, bencil bir dünyada uyuşturularak çürütülmeye çalışıldığımız görülmektedir. Ancak bu şeytanın tezgâhında kurulmuş öyle bir oyundur ki herkes de payına düşen rolden nasiplendiği için memnundur, kimsenin kimseden şikâyeti yoktur. Dünyada Allah Teâlâ'nın kaderinden başka hiçbir şeyin geçerli olmadığına iman ederek rahatlamaya mecburuz.

Gençlere mesajlar veriliyor... "Sizin için şöyle gelecek, böyle imkân, şu kadar fırsat hazırlıyoruz" deniyor... Bir fani, diğer bir faniye ne gelecek hazırlayabilir? Bunu ne kadar yapabilir? Allah müsaade etmediği, yazmadığı sürece kim kime mutluluk vaat edebilir? Rabbimiz dilemiş, zamanımızda böyle bir insanlık ve kültür anlayışı murat etmiştir ve insanlık da onun ruhsatı dâhilinde bu imkânı

kullanmaktadır. Kim bilir, şimdiden elli sene sonra da günümüzdeki sosyal ve hümanist insanlık anlayışını değerlendiren insanlar, şimdiden bakarak Orta Çağ'daki 'gerilikleri' değerlendirdikleri türden sözler ifade edecekler, komik bulup gülecekler ve ne biçim hayatlarımız olduğunu söyleyeceklerdir. İnsanlık, şeytanın kontrolünde bir tekâmüle doğru ilerlediği sürece de bu oyunlar şüphesiz ki bitmeyecektir.

Şayet rahatlamak, milyarlarca aktörü bulunan bir tiyatronun perde arkasındaki asıl gücü tanımak, kudret sahibi ve aslında yegâne güçlü olan Allah'ı bilmek, böylece yaşadığımız olayların onurumuzu ezmemesini istiyorsak... Dik durarak, idrakimizle yaşayalım ve psikiyatrik ilaçlara mahkûm olmayalım istiyorsak Allah'ın bu dünyada insan ve evren üzerinde uyguladığı kaderinin ilk on kanununu bilmemiz lazımdır.

Kaderin ilk on kanunu, içinde yaşamakta olduğumuz hayatın formülünü gösterir. Bunlara iyice inanan ve bilgisini hazmeden mümin, tıpkı bir cihat esnasında, Resûlullah'ın yanında olup düğüne gider gibi ölüme gidebilen, mızrak darbeleri ve kılıç yaralarını sinek ısırığı gibi görebilen ashab-ı kiramın anlayışını yakalamış olur.

Genç kardeşlerim, evlatlarım, yeğenlerim de ashab-ı kiramı kanatlandırıp uçuran şeyin ne olduğunu merak ediyorsa onları hareketlendiren ve hayata tutunduran, ümmetimizin örnek ve mübarek nesli hâline getiren anlayışlarının on başlığını bilmelidirler. Bu on başlıklı anlayışa bugün sahip olan, Allah'a böyle iman eden, hayatını böyle anlamaya çalışan herkes de dünyayı avucunun içinde bilecek kadar hür, Allah'ın yanında olmasından ötürü kudretli hissedenden anlayışa erişebilir. Hayatın sırlarını anlamak, dünyada olup biten şeylere anlam verebilmek, zihnindeki sorulara cevap bulabilmek isteyen özellikle genç kardeşlerimin bileceği on kader kanununun ilk şudur:

1- Allah celle celâlühü, her şeyi en iyi şekilde bilir. Allah'ın bilgisi görünen/görünmeyen, olan/olmayan, olmayan ve olsa nasıl olacağını kuşatacak şekilde her şeyi kapsar. Bu bilgiden ne Himalaya dağları saklı kalabilir ne de denizin en dip noktasındaki küçük bir balığın yumurtlama anı.

Bilginin sınırları bizim için vardır; Allah içinse herhangi bir sınırdan söz edilemez. Bu nedenledir ki Allah'a, ilmi olduğu manasında bilgi izafe edilebilir ancak 'öğrendiği' anlamında marifet sahibi olduğu söylenemez. Çünkü marifet ve irfan, insanın sonradan öğrendiği bilgiye verilen addır; orijinal bilgiye ilim denir. Allah'ın bilgisi ilimdir, Allah Alîm'dir, her şeyi bilir. Bu 'her şey' bilgisi okuma-yazma sürecinin sonu değil, varlığı o var ettiği ve bir sürü şeyi var etmeyi murat buyurmadığı için olmadığından, artının ve eksinin sonsuzuna kadar bilgisine dâhil olmasıdır.

Lâyık değil bunu söylemek ama bir kısım zekâ sahipleri için katkısı olabileceği ümidiyle örnek verelim: Şimdi bilgisayar teknolojisi ve internet ağı sayesinde dünyanın bir yerinde, küçük bir bina içindeki kasalarda, milyarlarca insan hakkındaki bilgiler hafızalarda tutulup bir küçük dokunuşla yüz binlerce fotoğraf ve bilginin saniyelerden kısa sürede karşısına çıkabildiğini, bunun da hızlı biçimde ilerleyen bir teknolojinin henüz ilk basamakları olduğunu insanlar görüyor. Ucu bucağı gözükmeyen bir bilgi deposunu saklayıp milyonlarca insanın önüne iki saniyede koyabiliyorlar. Bunu yapan da bir günlük uykusu az olsa sabahleyin kafası çalışmayacak kadar aciz, yemek yemese şekeri düşeceğinden işini yapamayacak kadar kafası karışacak, eceli olan ve fani bir insandır; bu da görülüyor. Peki, o mühendisleri yaratan Allah'ın bilgisini neyle, nasıl ölçeceğiz?

2- Fani dünyamızda, dünyanın içinde bulunduğu büyük gezegende ve onun da yer aldığı devasa evrende iyi veya kötü, güzel veya çirkin; her ne oluyorsa Allah'ın iradesiyle meydana geliyordur.

İradesiyle olması, o istediği için olması anlamına gelir. Ebû Cehil'in var olmasını da Ebû Bekir radiyallahu anhin varlığını da o istemiştir. Çünkü dünya onun, insan onun, melekler onun, cinler onun, mülk ve söz onundur. Neyi, niçin, nasıl istediği soruları nihayetinde birinci maddeye dayanır: O her şeyi, bütün alternatifleri ve zıt ihtimalleriyle bilen Allah'tır. Bilgisi hiçbir zaman insanın ulaşabilmeyi

zihninden geçirebileceği bir bilgi olmadığından, neyi neden istediği de hiçbir şekilde insanın bileceği şey değildir. Bilgisi kuşatılmayanın neden yapıldığı da bilinemez.

Sakat çocukların neden doğduğu, engelli insanların niçin işkence çektiği sorusunu sormak önce insanın neden yaratıldığını sormayı gerektirir. İnsan tarafından henüz bu çözülebilmemiş, kavranabilmiş değildir ki sakat/sağlam, iyi/kötü, siyah/beyaz arasında ayırım yapıp anlaşılabilirsin. Biz henüz yılan, akrep ve bazı haşeratin niye yaratıldığını bile tam anlayabilmiş değiliz.

3- Şu dünyada iyi ve kötü, bilelim veya bilmeyelim, bizden önce veya sonra, her ne zaman olursa olsun; Allah'ın yaptığı bütün işlerde bir hikmet muhakkak vardır.

Nuh aleyhisselamın bu dünyada bin seneden fazla yaşaması da bir hikmettir, on sekiz yaşında bir delikanlının daha ömrünün baharına doyamadan ölüp gitmesi de. Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemine âlemlere rahmet olarak yaratılması nasıl hikmetli bir işse bütün insanlığın belası olan İblis'in yaratılması da büyük bir hikmettir. İnsan kendine, "Ben bunu niye anlayamıyorum?" diye sorarsa ona "Sen kimsin?" denir. İnsan hangi yeterlilikle bunu, bu derin hikmetleri tam kavrayabileceğini düşünebilir ki? İki gün üst üste uykusuz kalamayacak, gıdaya mecbur ve ölüme kesin biçimde mahkûm bir varlık neyi, ne kadar bilebilir?

Zaten insan her hikmeti anlayabildikten sonra fani bir varlık olmasının da anlamı kalmazdı; insan fani bir varlık olduğundan ötürü hikmetleri tam kavrayabiliyor değildir.

4- Allah'ın dünyada yarattığı hiçbir iş, bütünüyle güzel veya bütünüyle çirkin değildir. Olduğu gibi faydalı veya tamamen zararlı da olamaz.

Biz bazı şeylerin faydasını tam olarak henüz anlamamış, zararını kavramamışızdır. Mesele budur. Zira Allah, faydası tam anlamıyla belli olmayan bir iş yapmış olamaz. Bir dağ başındaki kaya, belki dünya yaratılalı beri orada bekliyordur. İnsanlığa hiçbir faydası görülüyordur. Ama gelin görün ki aslında bu bize böyle gelmektedir. Biz on binlerce yıllık macerası olan dünyadaki bir kayanın işe yarayıp yaramadığını kendi bilebildiğimiz zaman dilimi içinde değerlendiremeyiz. Bizden önceki yıllarda ve bizim yaşadıklarımızda o kaya işe yaramamış olabilir fakat dünya bizden ibaret değildir; bizden sonraki yılları da vardır dünyanın. Belki dünyanın beş yüz sene ömrü daha olacak ve o tepedeki kaya, insanoğluna bir şeyin ilhamı oluverecektir.

Böyle bir şeyi ancak Allah bilebilir. Bir çöl, tepe, kaya, akrep, vahşi bir hayvan, en kötü gördüğümüz bir insan... Allah hiçbir şeyi tamamen faydasız yaratmıştır denemez. Bilakis bir şeyin tamamen faydadan ibaret olduğunu da söyleyemeyiz. Bir şey olsa olsa bal kadar faydalı ve güzel olabilir; gel gör ki onun da bir sürü zararı vardır: Faydalı ama çorba gibi içilemiyor, bazı bünyelere dokunabiliyor, yapıcısı olan arı insanı zehirleyebiliyor...

5- Dünyada insanların, hayvanların, cinlerin hoşuna gitsin veya gitmesin; yaptığı hiçbir şey için Allah'a hesap sorulamaz. Çünkü Allah yanlış bir iş yapmaz. Bir insanın keyfinin bozulacağı bir şeyler gerçekleşebilir fakat insanlar olarak biz o işin, Allah'ın hangi hikmeti nedeniyle gerçekleştiğini bilemeyiz. Dolayısıyla Allah'ın yaptığı şeylerin sorgusunun mümkün olmayacağını bilmemiz lazımdır.

Fakat insan, Allah'ın yaptıklarının yansımalarından dolayı kendini koruma tedbirleri alabilir. Sözelimi soğuğa karşı ısınacağı sistem kurar insan. Soğuğu veren Allah'tır ama insanın ısınmasını da o istemiştir. Virüsü Allah yaratır; tedbir almayı insandan ister. Çünkü Allah dünyada bir düzen kurmuştur ve burada işler hep keyfimize göre ilerlese bir düzenden söz edilemez. Biz isteriz ki kar yağışını camın arkasından seyredelim ama üşümeyelim, ısınma masrafımız da olmasın. İstedığımız keyfimize göredir. Fakat Allah her şeyi yarattığı kanunlara göre istemektedir.

6- Allah yaptığı her işte adildir, asla zulmetmez. Bu nedenle masum bir çocuğun eziyetler içinde yaşıyor olması ona zulüm değildir. Çünkü zulüm, bir canlının haksızlığa uğramasıdır. Allah Teâlâ o

çocuğu eziyetler içinde yaşar hâlde tutarsa burada çocuk için eziyetten söz edilebilirse de zulümden bahsedilemez. Zulmü yapan anne, baba, patron, komşu veya başka hangi sebepten olur.

Şayet Allah'ın yarattıkları arasında cennet olmasa ve macera sadece bu dünyadan ibaret olsaydı o zaman çocuğun çektiklerine zulüm denebilirdi. Allah üç günlük bir dünya ile ebedî bir cennet yaratmıştır. Cennete giriş ve oradaki seviyelerin şartlarını da dünyadaki olaylara göre ayarlamıştır. Elbette cehennem de böyledir. O çocuğun eziyetlerine sebep olanlar cehennemi hak ederken, çocuk ise henüz küçük yaşında hiçbir ibadet ve gayret içinde olmamasına rağmen çektiği zulümlerin onu götüreceği olgun iman hayatından dolayı cenneti kazanır. Dolayısıyla herkes karşılığını bulur.

7- Allah, mümin kullarına merhametiyle muamele eder; ama bu dünyadaki merhameti, göstereceğinin %1'idir. Kalan esas kısmı cennette gösterecektir. Dolayısıyla müminler, Allah'ın rahmetine umut besleyerek yaşarken o rahmetin tamamını görmeyi beklemezler. Akıllı bir müminin düşünceği bir yanlıgı değildir bu. Dünyada gördüğünün, Allah'ın rahmetinden sadece yüzde birlik parça olduğunu ve bütün dünyada yaşayan mahlûkata ayrılan paydan kendisine düşeni gördüğünü bilir.

Şayet ölümüyle birlikte kalan %99'un onu bulacağına ümit beslemezse mümin de kâfirin yaptığı gibi dünyasını cennete çevirmeye çalışır. Çünkü ahirette bulacağı asıl ve büyük rahmeti görmeye dair ümidi yoktur. Kâfirin her şeyini bu dünyada elde etmeye çalışan biri olmasındaki temel sebep de budur. Mümin ise 'üç günlük dünyada' yaşayabileceği mutluluk, sevinç ve zenginliğin olsa olsa dünya standartlarında olabileceğini ve bunun da Allah'ın rahmetinin yalnızca yüzde birinden onun payına düşenle sınırlı olduğunu bildiğinden, cennet ümidi ve ahirette göreceği rahmetin umuduyla dünyada çalışır. Dünyası, dünyadan sonraki hayat içindir ve bununla huzur bulur.

8- Allah dışında ne varsa mahlûktur. Her mahlûk da yokluğa mahkûmdur. İnsan, Allah'ın bir mahlûkudur. Cinler ve hayvanlar da öyle. Allah dışında her şey mahlûktur.

Bunun anlamı şudur ki insan, kendisinin diğer insanla aynı olduğunun ayırıcısında yaşar. Hepimizin yaratıcısı Allah'tır ve hepimiz ona sığındığımız sürece rahat edebiliriz. Allah dışındaki her şey yaratıcının yarattığı bir mahlûktan ibaretse insanın, kendisi gibi bir insana veya başka canlıya, kendisi üzerinde bir güç olarak bağlanması akılla bağdaşmaz. Herkes mahlûk, Allah hâlidir. Öyleyse Allah'a sığınmak gerekir. Allah'a sığınan, sığınabileceği en üst noktaya sığınmış demektir. Bunun haricindeki mercilere sığınmak bir anlayış zafiyetinin sonucudur.

9- Kur'an'ımız insanlar arasındaki olayların güç dengelerinin değişebilir olduğunu, üç gün birinin elinde duran gücün ertesi gün başkasının eline geçeceğini açıklamaktadır. Bir zaman dilimindeki hâkimiyet ve güçlülük, aradan geçen belli bir sürenin ardından başkasında toplanmakta fakat Allah haricinde kimse tamamen ve devamlı güç sahibi olamamaktadır.

Güç dengeleri değişir ve muhakkak değişecektir. Bugün bir süper gücün elinde bulunan kuvvet, fani insanın kendisi gibi oluşturduğu medeniyetin de fani oluşu kuralından hareketle muhakkak kaybolacak veya başkasına geçecektir. Bu kurala müminler ve kâfirler, iyiler ve kötüler olarak herkes dâhildir.

Rabbimiz kâinatta yarattığı bütün mahlûkat arasındaki en şerefli ve saygın kişi olan Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bizzat mübarek elleriyle inşa ettiği Medine devletine bile sonsuza dek devamlılık nasip etmemiştir. O rahmet güneşi bile akşam olunca sönüp gitmiştir. Başka yerde, başka versiyonla doğmuş ama o ilk hâli sürmemiştir. Sonsuza kadar devam edecek olan yalnızca Allah'ın dini ve Kur'an'dır.

10- Bir insan, kaderin bu kanunlarına ne kadar inanıyor ve sonuçlarını ne denli sabırla izliyorsa hidayeti o kadar güçlüdür, kişi o kadar ayaktadır. Zira kaderin bu kanunları, aslında hayatın

kanunlarıdır. Bunlara itirazı olan, içine sindiremeyen kendi kalbini bunaltıp çatlatmaktan başka sonuca ulaşamaz.

*

Biz müminler neden bu kanunları içimize sindirerek nefes hâline getirip doyusuya soluyamıyoruz? Bu kanunlar neden evimizin huzur kaynağı hâline gelemiyorlar? Dünyada olup bitenler, evimizdekiler, iş yerimizde yaşananlar neden bizi çıldırtacak gibi hissettiriyor? Başkaları şöyle dursun, kendimize bile tahammülümüz neden kalmadı?

İnsanların huzursuzluğu, toplumların cinnet geçirmesi, intiharların ve kavgaların artışı, doyumsuzluk ve bereketsizliğin kasıp kavurması, varlık içindekinin de yokluk çekenin de 'yok' demeye alışması, hayattan umutsuz ve dostluklardan vefa görmeyen bir anlayışla yaşamaya çalışılması dört temel sebepten dolayıdır. Bu dört sebebin ya dördü ya da mutlaka birine takılmamızdan ötürü mevcut kavruşu yaşıyoruz.

1- Allah'ın haram ve günah dediği şeyler basit görülüyor, alenileştiriliyor. En başta ahlâka dair haramlar geliyor elbette; zina ve ona götüren bütün suçlar. Faiz artık ekmek-peynir gibi sıradan hâle gelmiş. Yalan, rüşvet ve kumar basitleşmiş. Bunların hafife alınmaları bir kenara, alenileştirildiler ve hatta bundan da ötesi yapıp kanunlarla koruma altına alındılar. Karşılığında haram kaynaklı birileri olarak içimize yılanlar sızdırmış ve midemizi böceklerle doldurmuş olduk. Bu midelerle de huzurlu bir hayat yaşama imkânımız kalmadı.

Çünkü haramlar toplumun içindeyken vahşi hayvanlarla bir arada yaşamaya çalışan birinin hâline benzer bir rahatsızlık söz konusudur. Bunlar Allah'ın rahmetine toplum ve kişi planında muhatap olmamızın önünde birer engel teşkil ettiler.

2- İnsanların birbirlerine yaptıkları zulümler rahmet-i ilâhînin kesilme sebebidir. İşverenin işçiye ve işçinin iş yerine, ebeveynin evlada ve evladın ebeveyne, devletlerin yaptıkları, kanun koyucuların adalet dağıtmaları gerekirken kendi ekonomik-siyasî çıkarlarını öne çıkarmalarından doğan zulümler... Sadece İsrail'deki zulümlerin görülmesi ve mesela Doğu Türkistan'daki hadiselerin ticarî veya başka nedenlerden ötürü göz ardı edilmesi... Kulların, birbirlerinin zulümlerini örtbas etmeleri...

Bunlar da Allah'ın rahmetinin kesilme nedenleridir. Zulümle abat olmuş kimselerin bu sıkıntılı durumlar üzerlerindeyken Allah'ın rahmetini görebilmeleri, dünyadayken idrak edebilmeleri mümkün değildir.

3- Zalimlerin zalim değilmiş gibi müminlerden destek görmeleri. Oy verirken, kamuoyu ve algı oluştururken, alkışlarken hatta onun sosyal medyasıyla ilgili bir tercihte bulunurken; nasıl olursa olsun zalime bir şekilde sessiz kalırken ya da bu anlama gelecek bir tavrı pekiştirirken rahmet beklentisi içinde olmak anlamsızdır.

4- Her haram lokma, namazımız dâhil bütün ibadetlerimizin lezzetlerini almaya karşı birer mahrumiyet demektir. Lokma düzeyi de geçilip artık bütün sofrayı haram bütçelerle oluşturmaya başlayınca ve kayırma, haksızlık gibi işler normal hâle getirilince böyle elde edilmiş rızıklar idrakimizi Allah'ın yürüncesinden şeytanın yürüncesine kaydırmıştır. Böyle olunca da ne kaderi ne de onu var eden Allah'ı hakkıyla düşünebilir hâle geldik.

Öyleyse dönüş de haram rızıktan uzaklaşarak mümkün olacaktır. Zalimlere asla meyletmeme, taraftar olmama, varlıklarına isyan etme dönüşüdür. İnsanlar olarak evlerimizde, iş yerlerimizde, sokaklarımızda birbirimize zulmetmeye karşı kesinlikle tövbe etmek ve kimliğimizi yenilemek, günahlardan uzak yaşamaya en azından kendi eksenimizde çalışmaktır. Kurtuluş bundan başka şekilde mümkün değildir.

Ama bunu başaramadığımız takdirde mevcut sıkıntılarımızın bizi helâke sürüklemesi, Allah korusun, muhtemeldir.

Yaşadığımız dünya artık çekilmez, uğruna çileler çektiğimiz hayat ise artık katlanılmaz neden olur ve biz müminler olarak bu durumu nasıl çözemeyiz, anlatmaya çalıştığımız budur.

Zavallı ve akılsız kâfirler için bir cennet ümidi yok, onları Havz-ı Kevser'de bekleyen bir peygamberleri yok, şefaatinin umdukları bir Allah dostu yok... Ölür ölmez cehennemle karşılaşacaklar. Onların bu dünyaya tapınmaları bir bakıma normaldir; bari üç günlük dünya hayatında keyifle yaşamaları beklenebilir. Zaten Allah onlara bu dünya hayatını bir mühlet olarak vermiştir.

Fakat biz müminler; cennete iman ediyoruz, Resûlullah ile buluşacağımıza, cennetlerde dereceler peşinde koşacağımıza imanımız var ve bu imanımızdan zerre kadar da şüphe duymuyoruz. Böyle iman eden kimseler olarak biz niye huzursuzuz? Bir virüs haberi çıktığında dünyanın dar geleceği kadar sıkıntı niye basıyor bizi? Asıl korkulması, dikkatli olunması gerekenlerden değil de basit dertlerden niye korkarız? Çalışıp gayret ettikten sonra Allah'ın yazdığı rızkını bizi mutlaka bulacağına dair tevekkülümüz yerine niçin oturmuş değildir?

Çünkü bize enjekte edilen ve yoğun propagandalarla yüceltilen "Sen şöyle büyüksün, insansın, muhteşemsin, her şeyden önemlisin" türü sözlere inanıverdik. Ancak Allah'a izafe edilebilecek güçlerin insan olarak bizim önümüze konması ve onları kendimize izafe etmemizi normal karşıladık, alıştık bile buna. Fani dünyanın fani akıllılarının peşine takıldık.

Sonuç da koruyamadığımız dengenin neticesi olarak dünyada insana yakışmayacak bir çukura düşmek oldu.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.